

BORSSZEM JANKÓ

NAGY Magyarország fekete tábor,
Sok nehéz könnyünk szakadó zápor.
Erzsébet meghalt! Vége van, vége!
Ugy is angyal volt, felszállt az égbe.

Árván maradtunk rengeteg búban,
Soha se sirtunk még szomorúbban.
A gyilkos töre, mely lőn halála,
Az mindnyájunkat sziven találja.

Mily nagy, nemes volt! Mily jó irántunk!
Ő, kit rajongó szívvél imádtunk.
S e szentnek kölle gyiloktól veszni —
Bocsáss meg Isten, nem értjük ezt mi!

Az, kit jutalmul annyi jóságért,
Annyi kegyetlen iszonyuság ért,
S ki oly dicsőn türt: az ér ily véget!
Bocsáss meg Isten, nem értünk Téged.

Valónk Előtted im, porba görnyed:
Te alkotsz angyalt, Te alkotsz szörnyet!
Bősz diadalmat kezeid adnak
Hó szelidségen zord fenevadnak.

Te vagy, ki méltón jutalmaz s büntet...
Beh nagy titokkal gyötörsz bennünket!
Hol s mi jutalma legyilkolt jónak?
Hol s mi lesz pokla vad vérszopónak?

Lázongva kérjük, de mindhiába...
Vessünk bizalmat Isten fiába!
Őt is erénye keresztre vitte —
Uj példa int most régi mély hitre.

A hitben ég csak vigasz sugára,
Siró magyarság, buzdulj imára!...
Zug ma a tornyok minden harangja
S hallgat a tréfa kaczagó hangja.

A mély nemzeti gyász tiltja, hogy e héten gunyos, tréfás lapunkat kiadjuk. A jövő héten ezért kettős számmal kárpótoljuk olvasóinkat.

A szerkesztő.